

KAM VELTI SŪROTIES?

Soreiz Nedzirdīgo dienā mēs, valmierieši, atteicāties no oficiālās «svētku atzīmēšanas», bet vienkārši veltījām šo dienu sev. Faktiski mums iznāca neliela dzejas pēcpusdiena. «Pa Rietekļa takām».

Valmierieši var lepoties ar savu novadnieku — nedzirdīgo dzejnieku Rietekli. Pēcpusdienu iesākām Pilsētas kapos pie Rietekļa atdusas vietas.

«Kaili visi koku zari
Novītuši puķu bari,
Projām daiļā vasara.»

Ar klusuma brīdi godinājām nesen no mums aizgājušā Andra Ermuiža piemiņu. Nolikām ziedus uz mūsu mirušo biedru kāpiem, uz vājdzirdīgo bērnu internātskolas bijušo direktoru un skolotāju kāpiem. Skumji palika, ka vājdzirdīgo skolas dibinātāja V. Svēdes kaps bija rudens darbos un steigā piemirsts uzkopt.

Tad apciemojām pilsētas pansionātā dzīvojošo Jāni Purmali, kuram tieši todien bija dzimšanas diena. Tālāk gājām caur Rietekļa apdzīvētajām Valmieras pilsdrupām, gar viņa mīlestību — Gauju uz mūsu mājām — mūsu klubu padzert tēju un papļāpāt.

Soreiz nebija ne kvēlu apsveikuma runu, ne diplomu, ne aplokšņu, tikai viena jauka rudens diena. Tā paliks atmiņā arī tiem, kas nebija atnākuši, jo visi biedri saņēma pa pastu apsveikuma kartīti ar Rietekļa dzejas rindām.

Sveicam ar Rietekļa rindām arī visus pārējos!

«Kam velti sūroties par dzīves likstām,

Ja nespējam mēs tās par labu griezt?

Jo vairāk mēs pa karstiem pelniem bikstam,

Jo vairāk mūsu pirkstiem nāksies ciest!»